

Sobre mi: He arribat a escriure poesia, quan els anys m'han donat perspectiva sobre l'experiència personal, i llavors intento transmetre-la però després d'anar a la recerca del propi coneixement, un procés llarg i que he assolit, fins que he trobat la meua veu (encertada o no, és la meua).

A arrel de la coneixença amb el poeta i escriptor X. A. el meu món interior va fer un gir de 180° i vaig començar a veure el meu entorn amb ulls nous. Em vaig amarar de poesia incessantment fins al moll de l'os. I una revolta interna es va lliurar sense treva, i ho vaig provar, i, des d'aleshores (no fa pas massa) deixo que els meus ulls badin per arreu i transporto al paper qualsevol pensament que m'encurioseix o m'inquieta.

De primer em va sortir tot l'enyor, enuig i ombres, tot el neguit que em bullia a dins, per passar a observar el dia a dia. Quan els llegeixo, veig aquesta transició i em satisfà, en la poesia trobo la medicació que aquests temps, no em dona per guarir-me l'esperit.

La poesia és un encadenament de vivències que no he tingut i que em fan ser com ara sóc, la poesia és en mi del que extrec de tots vosaltres, de l'entorn...La poesia és en mi tot el que hi veig i busco més enllà del que es veu.

Capturo detalls de la quotidianitat i pensaments del meu interior.

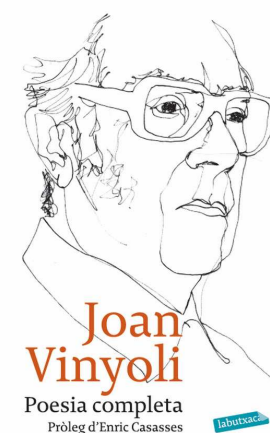
- **De poesia** només n'hi ha una des del principi dels temps. I no és possible inventar-ne cap més, els camins per a obtenir-la però, poden ser diversos i

cada època i cada home pot tenir les seves preferències. X.A. (1963).

La poesia és l'expressió (en síntesi) de la vida i el que es diu poeta és l'home lúcida, que hi veu clar i a més és capaç d'explicar-les tal com les veu. Si no en sap o no ho vol explicar, llavors és un poeta que no exerceix.

Un encadenament de vivències que no he tingut i que em fan ser el que no sóc,

Club de lectura

Joan Vinyoli. Poesia completa

Club de lectura de poesia
Dilluns 20 d'octubre

A 2/4 de 7 de la tarda

BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS

Joan Vinyoli

Joan Vinyoli i Pladevall, neix a Barcelona, Gran Via, 629 bis, 4.2a. el 3-07-1914, orfe de pare molt aviat (cinc anys), la família es queda amb una situació precària i s'instal·len a St. Joan Despí, passen els estius a St. Coloma de Farners, amb 26 anys entrà a treballar a la editorial Labor fins a la seva jubilació 1979. Al 1931 fa un curset de català a St. Coloma de Farners, lloc de residència, pel 1935-36 coneix a Carles Riba, el considera el seu mestre, també fortament influenciat per Rilke, estudia alemany per poder llegir Rilke, es prengué seriosament escriure poesia incitat per la frase d'aquest < La poesia no és cosa de sentiments sinó d'experiències.> Ambdós exerciren una forta i decisiva influència en la seva obra. Amb problemes de salut, derivats per la pressió alta, i greus problemes amb la beguda, patí una trombosi cerebral al 1978, jubilant-se, mor a Barcelona el 30-11-1984

Deia Joan Vinyoli:

“Entre ser poeta o simplement viure, hi ha una bella possibilitat que és viure poèticament”. I a mi, algú molt preuat em va dir: “El valor de les paraules, és el lloc que ocupa per si mateixa”.

A “Primer desenllaç” 1937 << i la natura em crida>>, << he de fer alguna cosa de la meua pobresa>>

Amb el recull de poemes “De vida i somni” 1948 obté un premi, seguint-lo “Les hores retrobades” 1951, premi Ossa Menor. << Com una font, a voltes, la paraula / diu els secrets del món.>>

-Algú dirà que no és un poeta fàcil, qui opini així té raó però no tota, diuen que l'ésser humà, des que neix i fins i tot abans, porta la música dins de cada cèl·lula. Potser és aquí on rau la grandesa i el misteri de la poesia.

Quan va fer “El Callat” o “Realitats” << que aleshores, com ara, és un indret on habito >> 1ra. etapa, 1956. No podia ser altra cosa que poeta i ho va ser fins a les últimes conseqüències. La seva poesia resulta propera i ens interpel·la constantment, és per això que els seus versos són d'una autenticitat i una potència insòlita. Va afavorir la seva poesia, els estiuajos a Begur, la fascinació del mar, que seguiran fins al 1978. Com bé deia

<< el lloc important i definitiu com a centre de les meves experiències de tot ordre poètic i vital va ser Begur.>>

<<Jo no sóc més que un arbre que s'allunya del bosc / cridat per una veu de mar fonda >>

<< El mar és ple, però jo em passo dies / omplint-lo de mirada:>>
Vinyoli se sentia poeta quan anava amb gent més culta, fet que el feia sentir: disminuït, incòmode, però quan recitava els seus poemes, succeïa tot el contrari, feia callar als seus companys més saberuts. La seva obsessió sempre va ser, escriure -El gran poema- i anar a la recerca de l'absolut, però era un home del segle XX, es sentia “entroncat” a la vida, que no pas a la recerca d'alguna cosa que no se sap on és. I com deia << no volia morir al llit sinó d'un llamp i a ple bosc >>. Enguany fa cent anys del seu naixement. Morí als 70 anys. << I la foscor s'il·luminà de sobte / perquè érem dos a contradir / la nit >>

El mateix Espriu escrigué que el càntic de Joan Vinyoli arribava

<< a acompanyar-nos, ja per sempre, per l'ombra i pel camí >>

Els reconeixements i premis van arribar-li ja vell i malat, massa tard, però romaní més preocupat per la seva obra que pels afalacs, ara tenim una perspectiva per admirar-lo i situar-lo al lloc que li pertoca. Van seguir les publicacions “Tot és ara i res” 1970, (al 1972 patí un infart), “Encara les paraules” 1973 “Ara que es tard” 1975. Aquest tríptic conforma part de la segona etapa, de 1970-84.

Després: “Vent d'aram” 1976, “Llibre amic” 1977, “El griu” 1978 dedicat a Carles Riba, es pot considerar una altra trilogia. “Cants d'Abelone” escrit al 1979 però publicat al 83. Tots ells giren al voltant de tres eixos: l'amor, la mort, la poesia.

<< tot és lluny i prop / i no s'acaba mai aquest viatge / per les Paraules: / ja no tinc res més.>>

I seguides per, “Cercles” 1980, “A hores petites” 1981, premi St.Jordi de poesia, “Domini màgic” 1984 i “Passeig d'aniversari” 1984. seguit de les traduccions de Rilke, “Versions de Rilke” 1984. Són el darrer tombant de la seva poesia amb influència, no només de Rilke, sinó també de Gabriel Ferrater.

El vers que clou a seva obra, no pot ser més vital << i tot el blat es torna pa de vida>>

Des d'aleshores, altres han publicat sobre la seva obra, al 1980 es publicà “40 poemes” d'Agustí Goytisolo, i al 1981 es publica una “Antologia poètica” a càrrec de Feliu Formosa, i l'han seguit “Joan Vinyoli, poesia completa” d'Enric Casasses. L'han seguit altres estudis més recents.